

Kazatel: Josef Hurta

Čtení: J 21, 1 – 14

Text: Mk 16, 1 – 8

Když uplynula sobota, Marie z Magdaly, Marie, matka Jakubova, a Salome nakoupily vonné masti, aby ho šly pomazat. Brzy ráno prvního dne po sobotě, sotva vyšlo slunce, šly k hrobu. Říkaly si mezi sebou: "Kdo nám odvalí kámen od vchodu do hrobu?" Ale když vzbhlédly, viděly, že kámen je odvalen; a byl velmi veliký. Vstoupily do hrobu a uviděly mládence, který seděl po pravé straně a měl na sobě bílé roucho; i zděsily se. Řekl jim: "Neděste se! Hledáte Ježíše, toho Nazaretského, který byl ukřižován. Byl vzkříšen, není zde. Hle, místo, kam ho položily. Ale jděte, řekněte učedníkům, zvláště Petrovi: 'Jde před vámi do Galileje; tam ho spatříte, jak vám řekl.'" Ženy šly a utíkaly od hrobu, protože na ně padla hrůza a úžas. A nikomu nic neřekly, neboť se bály.

Také jsem jako ty ženy v pokušení nic vám neříct, protože se bojím, že bych nemusel být pochopen. Koneckonců, přesvědčovat vás o prázdném hrobu je vlastně zbytečné. V r. 2013 jsem tam byl, do Ježíšova hrobu jsem se díval a byl skutečně prázdný. Dokonce místo pro toho mládence v bílém rouchu je tam skutečně jen po pravé straně, jak je v bibli napsáno. Tento „důkaz“ má však víceméně stejnou váhu, jako svědectví žen, které vstoupily do hrobu po Ježíšově ukřižování. Neznamena vůbec nic, nebo naopak znamená cokoliv. Skutečné svědectví o Kristově vzkříšení podává pouze onen mládenec v bílém rouchu. Bez jeho vysvětlení, bez jeho dobré zprávy, tedy evangelia, je prázdný hrob jen prázdným hrobem. Svědectví je ovšem něco, co je založeno na důvěře tomu, kdo nám takové svědectví podává. Prostě, že někomu věřím. Víra ve vzkříšení Ježíše Krista je od samého počátku vírou, založenou nikoliv na důkazech, nýbrž na svědectví. Není to víra v něco, nýbrž víra někomu. Je tedy víra otázkou vztahu. Věřit v Krista znamená věřit mu, že je živý, že je se mnou, spoléhat se na jeho slovo, věřit jeho slovu, naslouchat mu, svěřovat se mu, radit se s ním, žít s ním. Být s ním ve vztahu. Věřící je takový člověk, který už je nějakým způsobem zadaný. Žije totiž ve vztahu s Kristem.

Všimněte si, že setkání se Vzkříšeným se neodehrává v hrobě, kam byl položen. Třetího dne je hrob místem, kde Ježíš není. Se vzkříšeným Kristem se lidé setkávají v životě. Učedníci se s ním například setkali v Galileji. Jiní se s ním potkávají kdesi na cestě do Emauz. Apoštol Pavel se s ním setkává až někde už Damašku. Petr jeho přítomnost zakouší při své běžné práci, při lovu ryb. Tajemství vzkříšeného obsahuje i věta z Markova evangelia: „Oni pak vyšli, všude kázali; a Pán s nimi působil a jejich slovo potvrzoval znameními.“

Vraťme se však na začátek poslední kapitoly. Tam ženy v nedělní ráno hledají Ježíše, ale Ježíše mrtvého. Nevěří, že žije. Jdou vykonat pohřební obřad. Takový náboženský rituál bez živého Krista. Něco jako když jdu do kostela, kde se sice účastním jakéhosi obřadu, během kterého se nepochopitelně různě vstává a sedá, ale přitom nevěřím, že Ježíš je skutečně živý, přítomný a nějak působí. Ty ženy Ježíše nepohrbily fyzicky, ale pohrbily ho v sobě. Už s ním dál ve svém životě nepočítají. Jdou pomazat jeho mrtvé tělo, aby si uchovaly hezkou vzpomínku na jeho krásná kázání, něco jako když vzpomínáme, že jsme kdysi chodili do náboženství, že nás pan farář konfirmoval, ale tím to pro nás skončilo. Od té doby jsme zavaleni jinými starostmi a také – kdo nám

otevře ta těžká vrata kostela, když už jsme tam dlouho nebyli a sami k tomu nemáme sílu ani odvalu. Ale když ty ženy přišly blíž, zjistily, že ono je to průchozí. A že není nutné hledat Ježíše kdesi v zatuchlém hrobě, ale že on je venku, tam v životě, tam kde se žije, tam kde se pracuje, i tam, kde bychom ho nehledali. Řekl jim to ten kazatel, co seděl na pravé straně a měl na sobě bílé roucho. Ten mládenec nestál o to, aby ženy prováděly jakési rituální obřady v prázdném hrobě. Poslal je pryč, do života, ale se zvláštním posláním. Jděte a řekněte to venku. Že ten, který byl ukřižován, byl vzkříšen. Je živý a působí v životě lidí. Řekněte to hlavně těm, kteří jsou učedníky, ale Ježíše už ve svém životě dávno opustili, pověsili na hřebík a pohřbili. A hlavně Petrovi, kterého doteď mrzí, že Krista už třikrát zapřel a teď si to vyčítá, vláčí to s sebou jako balvan a je od té doby alergický na jakékoliv kohoutí zakokrhání.

„Jděte, řekněte učedníkům, zvláště Petrovi: `Jde před vámi do Galileje.“ Po tomto slovu posláni ženy vyšly a utíkaly od hrobu, protože na ně padla hrůza a úžas. Těžko jinak popsat jejich pocity, kdy zažily něco, s čím prostě nepočítaly. Nepočítaly, že odejdou od hrobu s domácím úkolem. Mají totiž o své zvláštní zkušenosti mluvit. Ale jak? To mají vykládat lidem, že viděly prázdný hrob a uvěřily, že Ježíš je živý? Nebudou za blázný?

A tak nikomu nic neřekly, neboť se bály.

Milí přátelé, podle některých významných rukopisů Markovo evangelium právě v tomto bodě z ničeho nic končí. Dál jako bychom to měli dopsat sami. Co by tam stálo? Co by tam bylo o nás? Nikomu nic neřekli, protože se báli. Taky jsem se na začátku bál vám to říct. Ale přišli jste, protože hledáte Ježíše, toho Nazaretského, který byl ukřižován. No, jak říct... není zde, byl vzkříšen. Jde v životě před vámi. Tam ho spatříte. Tak, a je to venku!

Modlitba: *Živý Pane Ježíši, jdeme vstříc budoucnosti, ale ty už tam jsi. Předcházíš si nás, jsi s námi a působíš v našem životě. Kéž tě poznáváme stále víc a nenecháme si to jen pro sebe. Amen.*

Přímluvná modlitba: *Živý Pane Ježíši, jsi našim přímluvcem u nebeského Otce. Prosíme, slyš modlitby své církve, která zde na světě zvěstuje tvé evangelium. Dej, ať předáváme skutečně dobrou zprávu všem lidem. Ať ze strachu nemlčíme a tvé vzkříšení netajíme. Kéž ta dobrá zvěst o tom, že jsi přemohl hřích, zlo a smrt proniká do všech koutů země. Ať o tvém vítězství slyší všichni umírající a všichni, kdo ztratili naději. Ať o tvém vítězství slyší všichni nemocní a slabí. Ať moc tvého vzkříšení postaví na nohy všechny rezignované a zoufalé. Ať radost z evangelia rozveselí všechny smutné a plačící. Ať tvé vítězství přesvědčí všechny, kdo si zahrávají se zlem, že jednou budou stát před tvým trůnem. Ať nám tvé vítězství života nad smrtí vlévá novou energii, sílu a odhodlání překonávat všechno zlé a obstát ve zkouškách. Kéž jsme si neustále vědomi, že jsi jako náš Pán všude s námi až do skonání tohoto věku. Živý Pane Ježíši, působ uprostřed své církve a slovo evangelia potvrzuj znamením své moci a lásky. Amen.*